

[Kirsten Jacobsen]

da forslaget skulle vedtages, er det lidt underligt for mig, at regeringen afviser at opkræve restancerne med henvisning til, at vi risikerer at få en dom for det i EF. Det vidste regeringen godt, dengang man overhovedet vedtog at indføre ambien, men det så man stort på. Jeg synes, det ville være mere klædeligt for dette parlament simpelt hen at opkræve pengene, få en dom for, at vi ikke kan gøre det, og så betale dem tilbage. Det kan være, hr. Jens Thoft ikke synes det, men det ville i hvert fald efter Fremskridtspartiets mening være bedre.

Jeg er næsten lige ved at sige, at ligegyldigt hvad vi kunne finde på, som ville gøre det mere retfærdigt end denne utålelige situation, kan Fremskridtspartiet medvirke til. Vi har fremsat forslaget for at få en debat, så vi kan få alle de sten vendt, som overhovedet findes. Jeg synes, man har givet op for let og accepteret en situation, som den almindelige befolkning simpelt hen ikke kan forstå.

Til Venstres og De Konservatives afvisning har jeg ikke meget andet at sige, end at den var fuldt forståelig med den afvisning, skatteministeren kom med.

Hr. Stavad siger, at forbrugerne har betalt. Hr. Stavad ved lige så godt som jeg, at der er dele af ambien, som ikke har kunnet væltes over på forbrugerne, nemlig i de erhvervsgrupper, som på grund af love, aftaler, overenskomster eller noget andet ikke kunne flytte den pris, de opkrævede. Selv ikke i de tilfælde har regeringen været særlig villig, og dem kunne man meget nemt have opgjort.

Men som sagt har vi ikke ønsket at skabe kaos, under ingen omstændigheder. Vi har ønsket at skabe noget, der er mere retfærdigt, noget, der er til at leve med, og noget, dette parlament kan være bekendt.

Jeg vil gerne sige til fru Lone Dybkjær, at større kaos end det, der er i øjeblikket, faktisk ikke kan lade sig gøre. Jeg vil gerne illustrere, hvor vanvittig denne retstilstand er, ved at fortælle, hvad man er ude for i det praktiske, virkelige liv. Der er man ude for, at hvis éns ejendom brænder, beregnes 2,5 pct. af momsgrundlaget minus momspligtige udgifter, uanset om de vedrører almindelig omsætning eller investeringer. Det vil med andre ord sige, at man fra en skattefri indkomst, nemlig brandforsikringerstatningen, trækker 2,5 pct., som bliver til skattepligtig indkomst. Og når man

skal opgøre sin formue, har man kun fået udbetalt 97,5 pct. af brandforsikringen, men man skal som formue angive hele brandforsikringssummen.

For at man ikke her i salen skal tro, det er noget, jeg har opfundet, vil jeg gerne sige, at det fremgår af et svar fra Skatteministeriet, at det forholder sig sådan. Skatteministeriet siger, det er noget, forsikringsbranchen selv har fundet ud af. Det fremgår dernæst af et brev, som jeg står med, fra Assurandør-Societetet, at efter forhandlinger med Direktoratet for Toldvæsenet har Assurandør-Societetet . . . osv. Man har altså været i forhandlinger med ministeriet. Sådan nogle sager er man også ude for, og det er branduretfærdigt.

Kan vi gøre noget, der afhjælper den situation, vi er i i øjeblikket, uanset hvad, bør alle kræfter sættes ind på det.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg må medgive fru Kirsten Jacobsen, at jeg ligesom folk i Arbejdsgiverforeningen og andre mennesker har rådgivet dårligt, for jeg sagde selvfølgelig til folk, at de var nødt til at betale, og at skattefar i øvrigt, når det kom til stykket, var den stærkeste, så de kunne lige så godt slippe gysserne frivilligt, men det var jo et ualmindelig dårligt råd.

Når Fremskridtspartiet siger, at den idé, der er fremlagt her, skaber større retfærdighed, er jeg uenig, og det er årsagen til, at SF ikke vil støtte forslaget, for det skaber ikke større retfærdighed, når forbrugerne skal betale en gang til. Så siger fru Kirsten Jacobsen, at der var en masse erhvervsgrøene, der ikke kunne vælte arbejdsmarkedsbidraget over på forbrugerne, men jeg vil gøre opmærksom på, at hvis man kan dokumentere det, er der faktisk i den følgerlovgivning, vi lavede, åbnet mulighed for, at disse erhvervsvirksomheder kan få ambien tilbagebetalt. Vi afventer med tilbageholdt åndedræt de første af disse sager, for slår det bunden ud af statskassen, og betyder det, at hvem som helst kan få penge tilbage?

Jeg er derimod helt enig med hr. Glønborg, som i denne sag siger, at vi i virkeligheden burde blæse på EF og opkræve pengene. Det var en anstændig måde at reagere på. Det er en anstændig løsning, som jeg gerne vil støtte. Men jeg konstaterer, at regeringen nægtede